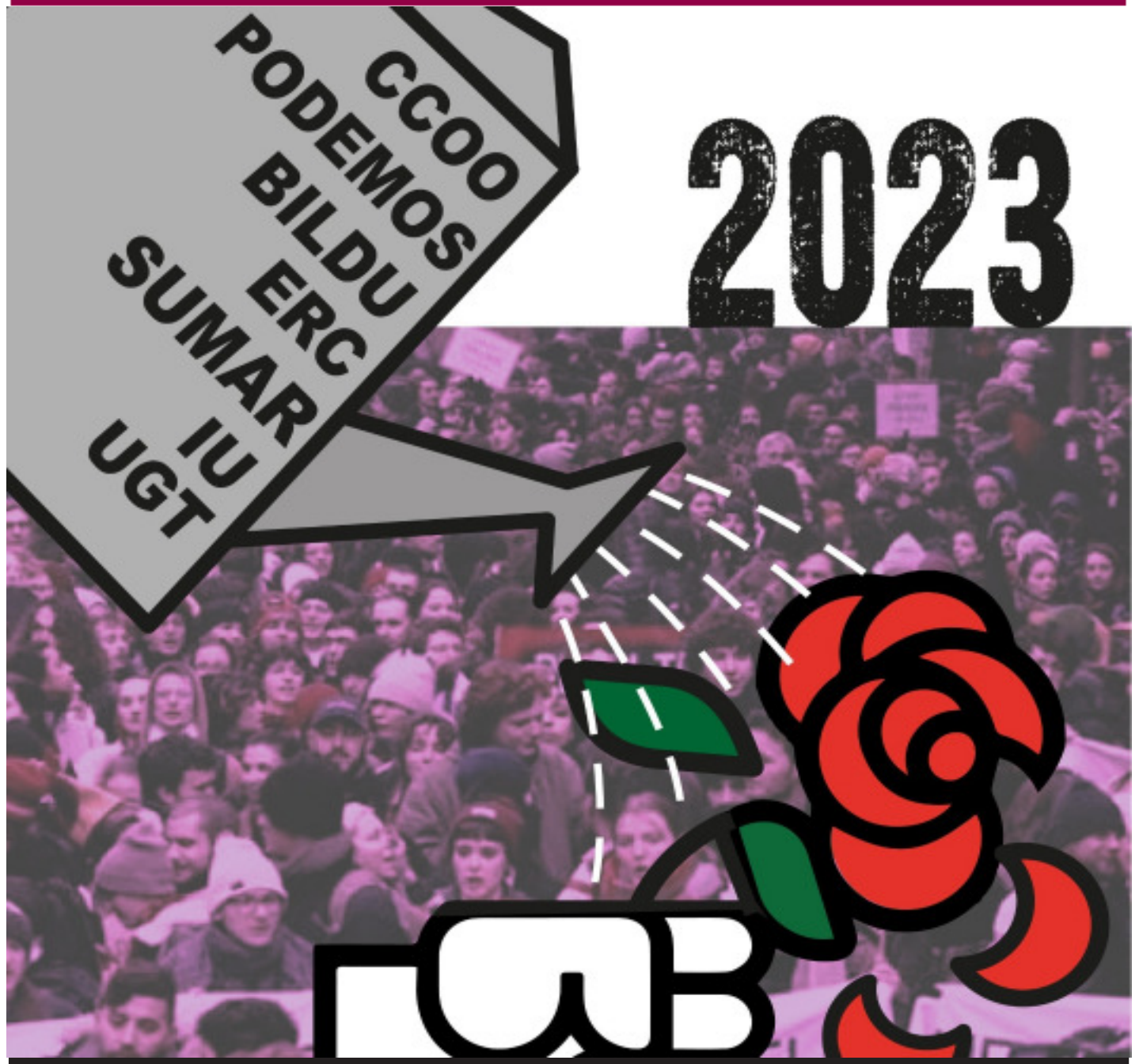

LLUITA

INTERNACIONALISTA

n° 183 - gener 2023 - donatiu 2 euros

Editorial	pàg 3	Universitats i feminisme	pàg 14
Pàgines centrals	pàg 12-13	Immigració: 700.000 signatures	pàg 15
A voltes amb (in)Justícia i fil negre (des)ordres		Pensionistes: No a les pensions d'empresa,	pàg 16-17
Política:	pàg 4-5	In memoriam. Pablo Milanés	pàg 18
ERC, Diada i Conferència ANC		Història. Cent anys testament Lenin	pàg 18-20
Llei Trans		Internacional	pàg 20-28
Sindical	pàg 6-10	Polònia passat i present i Ucraïna, per Kowalewski.	
3 dies vaga SAD; ensenyament;		Iran. 4.800 signatures per Palestina.	
incerteses de VW a Sagunt;		Suplement: 2n viatge a Ucraïna des de dins.	
falta treball i sobren pirates (Metall Badia Cádiz)			

Argentina, 1985. Del director Santiago Mitre.

Per als qui no esteu al cas, perquè sou joves o perquè us queda lluny, recordem que l'Argentina va viure una dictadura entre 1976 i 1983. Aquest film recrea el procés -liderat pel fiscal Julio Strassera- que va aconseguir jutjar els 9 caps militars que van formar part de les tres juntes que van sostenir aquesta dictadura. Com que la dictadura franquista, que es va allargar durant 36 anys, no s'ha jutjat mai i està sent blanquejada contínuament, ho haurem de repetir perquè potser no ho heu entès bé: l'Argentina va ser el primer país del món on el poder civil va jutjar i condemnar els responsables de la dictadura.

És absolutament necessari i recomanable visionar la pel·lícula. Per la seva fidelitat als fets, i sobretot pel valor de posar-los en circulació. Per fer-ne didàctica que «els abusos de poder i els crims d'estat només queden impunes quan la consciència moral d'un país ha caigut als nivells més baixos», en paraules literals del fiscal Strassera.

Respecte a com s'explica la història, diríem que d'una manera convencional, sense llegir convencional en un to de menysteniment, sinó entenent que no tracta d'innovar res respecte de la imatge ni de la manera de presentar el relat. Ras i curt, estem davant un format clàssic de film que no fa aportacions novadores d'estil perquè té un objectiu molt directe i clar: explicar un relat verídic de la història recent que corre el perill de ser oblidat, intenta gravar un episodi fonamental de la història per a que el puguem heretar els argentins i la resta de la humanitat.

Per què es veu de manera entretinguda i amena si allò que explica és tan bèstia? Potser perquè l'actor Ricardo Darín suplanta al fiscal Strassera, potser perquè fa una barreja d'imatges d'arxiu i de rodatge com acostant-se a ser un documental però sense ser-ho, potser perquè incorpora un fill del fiscal amb protagonisme d'inici a fi, entrant i sortint del relat però dibuixant una mena de fil conductor. Citem tres «potser», però potser vosaltres en podeu trobar més.

Quan hem assegurat que Ricardo Darín suplanta a Julio Strassera volem dir que senzillament se'l reinventa: no és el seu doble físic, no se li assembla, però aconsegueix comunicar el seu esperit i la seva lluita. Emocionant l'al·legat final del judici, immensos Strassera i Darín.

«Ningú no pot acceptar que el segrest, la tortura o l'assassinat siguin fets polítics o contingències del combat. El sadisme no és una ideologia política ni una estratègia bèl·lica, sinó una perversió moral.»

És memòria històrica, és un thriller polític, és Justícia, és Cine.

2023 **Nou cicle electoral:**

2023 un any electoral: municipals i autonòmiques el 28 de maig (menys a Galiza, Euskadi, Catalunya, Castella Lleó i Andalusia); i generals per a finals d'any, coincidint amb el semestre de presidència espanyola de la UE. El principal error per a el o la treballadora seria esperar de les eleccions una solució als seus greus problemes. A més, si les eleccions es fan en un any de desmobilització, lamentarem un govern del PP i Vox, com avui vaticinen les enquestes. Els responsables, si això passa, seran el PSOE, Izquierda Unida i Podemos que avui governen contra la seva base social obrera i popular. Evitar aquesta situació i començar a resoldre els problemes passa per mobilitzar-nos i construir una alternativa política a l'esquerra.

El govern PSOE-IU/Podemos afavoreix les grans empreses, que rebran bona part dels fons europeus. A falta d'algunes dades, els beneficis de les 35 empreses de l'Ibex per al 2022 es tornaran a acostar als 57.797 ME, el rècord històric del 2021. Un contrast insultant amb la penúria que pateix la classe obrera: creixement de la pobresa, desnonaments... Es tanca l'any amb una inflació del 8,4%, i un increment salarial mitjà per convenis del 2,65%.

El govern Sánchez-Díaz ha aplicat pegats –que no solucions– als problemes. S'abaixa l'IVA de productes bàsics, però es descarta intervenir els preus ni nous impostos les grans superfícies que han multiplicat beneficis. El mateix abans amb els carburants, amb l'electricitat, el transport o l'habitatge de lloguer. Una política paliativa i assistencial que no toca els interessos empresarials i dispara el deute públic. I no s'ha d'oblidar que no han derogat la reforma laboral, com havien promès. Amb els pegats socials i un fort augment de prebendes a les direccions de CCOO i UGT, el govern ha comprat els seus serveis, en un any en què s'inicia un nou cicle d'eleccions sindicals.

Per això, la patronal apreta, però no ofega. Els seus menyspreus serveixen al govern per tenir una aparença d'esquerres. En el que és essencial la

patronal obté el que necessita de Sánchez-Díaz un govern de la dreta provocaria més reacció social. Es fa més difícil mobilitzar contra el bloc PSOE Podemos-IU-CCOO-UGT. A França o la Gran Bretanya hi ha un fort ascens de les mobilitzacions. Aquí, la gran patronal confia que la política antiobrera del govern l'acabi d'allunyar de la base natural, desmoralitzant-la, perquè caigui llavors com a fruita madura.

La pujada salarial als funcionaris per al 2022 de 3,5% suposa perdre gairebé un 5% de poder adquisitiu. Però per a la Policia Nacional i la Guàrdia Civil l'augment és del 38%, el que s'aplicarà a l'Acord d'Equiparació Salarial. Els pressupostos de l'Estat eleven a 154.500 els agents, el seu «màxim històric». Però, lluny d'acostar aquests col·lectius a l'«esquerra» governamental, els dona més ales per mobilitzar-se amb Vox i el PP i els seus sindicats d'extrema dreta, per impedir que una reforma –que no la derogació promesa– de la llei mordassa pugui reduir la impunitat i les arbitriats a la repressió.

En plena emergència social, el govern «progressista» –amb ministres del PCE– augmenta un 26,31% el pressupost de defensa, fins als 12.825 ME. Quantitat que el Centre Delàs augmenta a 27.617 ME, en sumar les partides integrades en altres ministeris, superant ja en 17 dècimes el 2% compromès per Sánchez a l'OTAN. La partida d'armament escala el 17%, més del doble de la prevista per Sanitat i Educació.

Sánchez presumeix d'haver liquidat el *procés* independentista català. ERC i JxC intenten girar full de l'octubre del 2017. Però per reconstruir l'estabilitat autonòmica caldria derrotar la capacitat de mobilització del poble català. Avui les mobilitzacions apunten contra el Govern de la Generalitat, que va traïr la voluntat popular, i li han provocat la crisi. Certament, el rei ha tornat a Catalunya, però la crisi d'estat que va obrir el desafiament català no està tancada. L'a por ellos del rei del 3 d'octubre, va animar a que actuessin obertament i amb impunitat els sectors més reaccionaris de l'aparell de l'estat, tot valia *en defensa d'Espanya*: jutges bloquejant la renovació del Tribunal Constitucional i el poder judicial, militars feixistes que reivindiquen Franco, militars que rifen una prostituta... mentre els escàndols se succeeixen

a la Casa Reial. El règim del 78 està tocat de mort, encara que el PSOE corri 40 anys després, a amagar amb la descafeïnada llei de memòria històrica, les restes del *Caudillo* o de l'assassí Queipo de Llano.

El govern PSOE-IU/Podemos és un govern burgès, que serveix els interessos de la patronal i de la monarquia, per més que hi hagi opcions més a la dreta. Impulsar la mobilització per les reivindicacions i construir una alternativa política a l'esquerra són imprescindibles, així com continuar donant suport a la construcció del sindicalisme combatiu.

5/1/2023

LI

Catalunya

ERC, la Diada i la Conferència de l'ANC

Aquest cap d'any, és un bon moment per fer un balanç de la situació de Catalunya. La Diada va marcar un punt d'inflexió en la situació política del país. ERC, va desafiar l'ANC i l'independentisme, pretenent donar-li un cop definitiu i implementar la seva política de desmobilització del poble i conciliació amb el govern del PSOE-UP i el règim del 78. Va realitzar una campanya ferotge dels seus portaveus als mitjans perquè no es participés a la Diada, tractant de confondre i dividir el moviment.

El resultat, tots ho sabem, una vegada més el poble català va demostrar als carrers, per milers, que el desig d'independència continua malgrat la seva direcció al govern d'ERC-JxC. I, des dels primers dies d'octubre, després de consultar els seus militants, JxC se'n va del Govern i queda ERC governant en solitari amb 33 diputats.

Tot i la derrota d'ERC a la Diada, continua amb la seva política de col·laboració amb el govern i el règim, recolzant els pressupostos de l'estat i confonent amb l'abolició del Delicte de Sedició, a canvi del «progressiu» «desordre públic agreujat», denunciat pels juristes i defensors de DD.HH. (veure pàgines centrals). I des de la Generalitat, impulsant una «taula de Claredat», que té la mateixa finalitat que la taula de diàleg, fum, molt de fum per confondre, mentre intenta aprovar el pressupost amb el suport del PSC-PSOE i Podem.

Davant aquesta situació, Dolors Feliu, presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), durant l'acte del cinquè aniversari del Primer d'Octubre, va informar de la convocatòria d'una Conferència Nacional per la Independència. «*Si ells no es mouen, nosaltres ho farem, amb un nou embat contra l'estat*». És un aire fresc de democràcia perquè totes les persones, entitats, partits i sindicats, que continuen defensant el mandat del poble català de l'1 d'octubre, per debatre i acordar com assolir aquest objectiu i quines són les tasques perquè els treballadors i el poble de Catalunya tinguin una vida digna;

- Per la lliure absolució dels més de 4.000 represaliats
- En defensa de la llengua i el sector públic.
- Per la República catalana.

Lluita Internacionalista, participarem i cridem a participar a la Conferència.

Guillermo Schelling

CONFERÈNCIA NACIONAL DEL MOVIMIENT CIVIL INDEPENDENTISTA

Benvolguts/des,

Amb la determinació de fer efectiva la declaració d'independència, l'Assemblea està organitzant una Conferència Nacional del Moviment Civil Independentista per definir, col·lectivament, quines són les actuacions necessàries a dur a terme per les institucions i el moviment social.

Amb aquest objectiu, volem propiciar una nova embranzida social i institucional que ens permeti fer efectiva, desplegar, defensar i sostenir en el temps la declaració d'independència

Ara bé, un escenari d'aquesta magnitud no es pot improvisar, i és en aquest sentit que convoquem una conferència ciutadana i d'entitats per la independència. Volem definir conjuntament quines són les actuacions que cal dur a terme per part de les institucions i el moviment social, i quins són els compromisos que plegats assumim com a moviment per la independència per fer-les realitat.

Tornem-hi per vèncer, inscriviu-vos a la conferència!

assemblea

La Llei Trans avança: celebrem la victòria del moviment LGBTI i seguim en la lluita!

El passat 22 de desembre es va aprovar al Congrés el *Proyecto de Ley para la Igualdad Real y Efectiva de las Personas Trans y para la Garantía de los Derechos de las Personas LGTBI*. L'anomenada «Llei Trans» s'aprova després de més d'un any d'haver estat presentada pel Consell de Ministres, malgrat l'oposició dels partits de dreta i ultradreta i malgrat les vacil·lacions i batalles internes del PSOE, que va arribar a alinear-se amb PP i VOX per postergar una llei més que necessària. Finalment, la llei avança amb 188 vots a favor, amb abstencions com la de Carmen Calvo (vicepresidenta del Govern pel PSOE i presidenta de la Comissió d'Igualtat) o del PdCat, i amb el vot en contra de la majoria del grup parlamentari de Ciutadans.

El projecte de llei que s'ha aprovat ha patit modificacions des del primer esborrany que es va presentar i deixa fora qüestions importants que les organitzacions LGBTI portem temps reivindicant. Com venim denunciant, el PSOE ha cedit a pressions de sectors feministes trans-excloents, presents també al seu propi partit, i ha rebaixat les demandes del col·lectiu. Així veiem com una llei integral trans, que incorporava qüestions no només contra la discriminació, sinó que obrien el camí per a

l'eradicació de la desigualtat material de les persones trans en àmbits com el laboral (com la quota laboral trans), queda diluïda en una llei LGBTI insuficient que oblidava les persones no binàries, persones migrades en situació administrativa irregular, i menors de 12 anys. Tot i això, tot i que encara queda molt per fer, no es pot negar que aquesta llei és un gran avenç per a tot el col·lectiu i en especial per a les persones trans, que finalment podran accedir al canvi registral de sexe sense el tutelatge de jutges o metges, arribant així a la despatologització efectiva de les persones trans a l'estat espanyol.

Des del moment que es va plantejar la *Llei Trans* hem vist com se li donava veu i agafaven força discursos reaccionaris en contra del col·lectiu. Així, fa anys que veiem com sectors del moviment feminista reproduïen arguments profundament

transfòbics en contra dels drets i la inclusió de les dones trans en la lluita feminista, negant la seva identitat i acusant les dones trans de voler fer un «esborrat de dones». També veiem la reacció de partits suposadament comunistes, com Frente Obrero, Izquierda Castellana o el PCTE: algunes d'aquestes organitzacions han basat la seva acció política en campanyes centrals contra aquesta llei i contra els drets del col·lectiu, desinformant amb fal·làcies sobre suposades implicacions que tindria la llei o afirmant que l'autodeterminació de gènere nega la base material de l'opressió que patim les dones treballadores, reduint la nostra opressió a una qüestió merament biològica aliena a l'evolució de la divisió sexual del treball.

Denunciem aquests discursos d'odi i celebrem l'avenç de la *Llei Trans* com una victòria del moviment LGBTI organitzat, de milers de lluitadores que vam estar, estem i estarem als carrers fins que s'aprovi al senat, fins que es reglementi i fins que realment sigui llei. Però sabem que el camí no s'acaba aquí. Hem de seguir organitzades perquè encara queden molts drets per conquerir, perquè en aquest sistema capitalista i cisheteropatriarcal tots els drets que aconseguim seran contínuament qüestionats, i perquè la violència LGBTIfòbica és intrínseca a aquest sistema. Per això companyes, seguim en la lluita!

Cris Darriba

Servei d'Ajuda Domicili - Barcelona: 3 dies de vaga

El passats dies 5, 7 i 9 de desembre van fer vaga les treballadores del servei d'ajut a domicili de Barcelona, contra la precarietat laboral de les cuidadores de la nostra gent gran i depenent, dones que les ajuden a tenir una vida millor i fer el seu entorn més fàcil. Les administracions estan mantenint la precarietat laboral, professional i social, beneficiant a empreses privades amb els diners públics. Hi ha solucions contra aquesta precarietat i la venda dels serveis públics a empreses de l'IBEX 35 i de fons voltors com Serviser: serveis 100% públics. L'Àngels, ens explica els motius de la vaga

El SAD forma part dels Serveis Socials de l'Ajuntament de Barcelona, funciona des de fa 41 anys i hi treballem 4000 professionals de les empreses SUARA i DOMUS-VI. Les encarregades de prestar el servei de cures són les Auxiliars de la Llar i les treballadores familiars. Un dels problemes més repetitius és el de les subrogacions i els augments de jornada. Quan es produeix la subrogació, es canvia d'empresa, però no de política d'empresa, ja que els mateixos responsables del servei també són subrogats. L'empresa fa sempre una interpretació empresarial del conveni, afectant la conciliació familiar (la gran majoria dones amb càrregues familiars). També la dificultat per la jubilació, de les actuals i de les futures. La vulneració dels drets laborals, és constant. Les condicions de salut laboral que tenim per la manca de revisions dels serveis són molt dolentes, moltes patim trastorns musculoesquelètics, derivats d'anys de treball, que les mútues no consideren accidents laborals sinó degeneratius. Les empreses es limiten a facturar els serveis, deixant a les treballadores de base sense cap suport.

L'actual govern municipal, segons com, no pot prendre decisions de caràcter laboral, essent competència dels sindicats que signen els convenis, o bé deriva part de la responsabilitat al govern autonòmic, encara que es responsabilitat seva. L'any 2017 el govern municipal posà en marxa una prova pilot del model de gestió del SAD (illes). L'any 2022 ja és una realitat la seva implantació en diferents barris, però amb les mateixes condicions laborals. Hem reiterat als responsables l'incompliment dels drets laborals, sense resposta.

L'actual empresa de la Zona 4, va subrogar les millores aconseguides, tals com passar a indefinides als 2'5 anys a les treballadores amb contracte d'obra i servei, però no ho estan complint. Actualment a la Z4, el sindicat COBAS, al que pertanyo, va tornar a guanyar les eleccions amb una ampla majoria. A la resta de zones, el sindicat CGT amb el qual

mantenim els mateixos objectius, hi té representació. Portem reivindicant des del 2017 **un conveni per a tota la ciutat** i el treball conjunt ha donat fruits amb una vaga de 3 dies. No disposem de dades exactes sobre les treballadores de base que han fet seguiment de la vaga, però tenint en compte les característiques especials del nostre treball i la vulneració de les empreses del dret a vaga, estic convençuda de que s'ha fet història al SAD de la ciutat, i això només és el començament.

Les reivindicacions són:

CONVENI DE CIUTAT.

- * Jornades màximes de 35 hores setmanals.
- * Torns de treball.
- * Baixes laborals i accident al 100%.
- * Conciliació familiar.
- * Acomplir les restriccions de Salut Laboral.
- * Aplicació de la Llei de Salut Laboral.
- * Revisió salarial segons IPC amb efectes retroactius.
- * Ajudes tècniques necessàries als domicilis.
- * Supressió de la borsa d'hores.

Marga Olalla

Del *Palau* a la *Salle*: l'extrema dreta amenaça impunement al professorat

El 25 de novembre, a l'Institut La Salle de Palma una professora de català demanava als i a les alumnes de 1r de Batxillerat la retirada de banderes espanyoles de l'aula per començar la classe. Davant la negativa dels alumnes i l'actitud contra alguna companya que donava la raó a la professora, aquesta va demanar la intervenció de la direcció, que decidí suspendre les dues classes que quedaven. Immediatament l'extrema dreta va posar en marxa una campanya publicant la identitat de la professora, fotos amb la seva filla... A través de les xarxes van caure de tot l'estat tota mena de difamacions, insults i amenaces. Des del comitè d'empresa del centre, els representants sindicals denunciaven la campanya. Publiquem la carta que docents i ex docents d'El Palau van enviar per mostrar la seva solidaritat.

Llegint el que està patint la professora de català del Col·legi La Salle de Palma, és inevitable que ens remogui altre cop el que vam patir a l'IES El Palau de Sant Andreu de la Barca des de l'octubre del 2017, i ens sentim solidaris amb ella.

Per això comparteixo els termes del comunicat del comitè d'empresa de La Salle, que com a representant sindical dels i de les treballadores del centre, recull el sentiment del professorat que fa

seu «el dolor que pateix la professora a qui s'ha sotmès al linxament mediàtic» per part «d'alguns mitjans de comunicació i en xarxes socials». També «genera un rebuig indescriptible que s'hagin fet públiques fotografies seves per a fer d'ella un blanc mediàtic. Ens produeix un fàstic nauseabund que hagi rebut amenaces de mort. Condemnam tots aquells que han creat i coordinat una trama d'abast estatal amb la finalitat de fer de la professora un blanc contra el qual disparaven els sectors radicalitzats de la societat».

Vagues conjuntes de sanitat i educació els 25 i 26 de gener

Si no hi ha canvis, els dies 25 i 26 de gener tindran lloc dues jornades de vaga conjunta de les treballadores de la sanitat i l'educació pública. La Taula Sindical de Sanitat (conformada per vuit sindicats) va decidir a començaments del desembre passat sumar-se a la convocatòria anunciada per Metges de Catalunya per tal d'afegir-hi la resta de demandes del personal sanitari. Pel que fa als sindicats d'educació, CGT Ensenyament anunciava el passat 22 de desembre una consulta per anar a la vaga coincidint amb la del personal sanitari i, al dia següent, USTEC anunciava que convocaria vaga els mateixos dies.

Aquestes vagues conjuntes tenen com a vessant positiva que van en la línia que venim reivindicant des de Lluita Internacionalista d'unir les lluites. Més enllà de les reivindicacions sectorials específiques, la defensa de recursos per als serveis públics i la reversió de les retallades i de la privatització és una lluita comuna i aquestes vagues són un pas endavant en aquest sentit que hauria de tenir continuïtat en

forma de pla de lluita i fins a la vaga general que creiem des de fa temps que caldria convocar.

D'altra banda, sobretot després de la signatura de l'acord dels sindicats d'educació amb el Departament després de les vagues històriques del curs passat, el punt feble segueix sent la manca d'assemblees de base que puguin decidir sobre aquestes convocatòries i la seva continuïtat. En aquest sentit, CGT decidirà en assemblees d'afiliades però també demana que es facin durant la primera setmana lectiva del gener assemblees als centres educatius i que enviïn els resultats d'aquestes per tenir-los en compte. És un primer pas, però cal que aquestes assemblees siguin convocades de forma unitària i treballar la seva participació per tal que puguin esdevenir vinculants.

En tot cas, des de Lluita Internacionalista donem tot el suport a aquestes jornades de vaga esperant que puguin ser un pas endavant cap a la vaga general que cal.

Pedro Mercadé

És obvi que altre cop hi ha una voluntat clara d'instrumentalitzar políticament el que passa als centres educatius. Tan obvi que si els i les alumnes de 1r de Batxillerat haguessin desplegat una bandera de les illes o del Principat, els mateixos que avui agredeixen la docent denunciarien el cas com una demostració més de l'adoctrinament que es viu a l'escola catalana. L'extrema dreta manipula els fets perquè han declarat la guerra a mort a l'escola catalana. Però el més greu és la impunitat amb què actua l'extrema dreta, la impunitat per amenaçar i per agredir. I aquesta impunitat, si no es respon, genera impotència i desmoralització.

A l'institut d'El Palau els i les professores van ser denunciats per un grup de guàrdies civils pares d'alumnes del centre i sotmesos a tota mena d'insults i amenaces a mitjans de comunicació i a les xarxes. Amb la publicació de les seves fotografies i noms per Javier Negre a El Mundo sota el títol de «Los 9 maestros catalanes de la infamia», va escalar el grau d'intimidacions. Albert Rivera, aleshores president de Ciudadanos, va retuitejar les fotos en una clara incitació a actuar, un cop sabut qui eren. Fou qüestió d'hores que a les parets de l'institut apareguessin pintades amb greus acusacions al professorat, insults i amenaces. Van omplir programes i programes per condemnar-nos anticipadament i quan els casos van quedar arxivats provisionalment, simplement es va aparcar el tema mediàtic. I ningú no va demanar disculpes ni va pagar per tot el mal que havia fet... No passa res!, si acuses des de posicions polítiques properes al propi cap de l'Estat, amb l' *a por ellos* del 3 d'octubre del 2017.

Encara avui el cas del Palau no està definitivament tancat. La fiscalia i una acusació particular, en vuit dels nou casos van recórrer contra l'arxivament provisional, i han passat més de quatre anys i res no es mou; la ferida segueix oberta. Tampoc el jutge va acceptar esborrar, de manera cautelara, les publicacions que a dia d'avui encara apareixen a internet amb els noms i les cares del professorat, injustament acusats. És a dir, cinc anys després no hi ha més que impunitat de qui tant mal ha fet. No ens ha de sorprendre, doncs, que hi tornin.

És molt greu el que està passant avui a Palma, com va ser molt greu el que va passar al Palau. Greu que la fiscalia, que fa poc actuava amb celeritat per unes piulades de famílies del Turó del Drac de Canet, ni fes res davant de l'assetjament rebut al Palau, ni actüi amb immediatesa davant el patiment de la companya de Palma. Són evidents les dues vares de mesura de la fiscalia i els poders judicials.

Per això, no ens quedem passius davant la notícia. Cal solidaritzar-se amb la companya i amb la resta de docents del centre, des dels claustres, entre tots i totes les docents. S'ha d'aixecar la veu i no acceptar el xantatge de la por a les aules, el xantatge que pretén l'autocensura, que vol erradicar l'ensenyament crític i en català. El xantatge que anima a amenaçar qualsevol que, ideològicament, no comparteixi el discurs de l'extrema dreta.

2 de desembre de 2022.

Rosa Alberich, Cinta Rosales, Albert Domènech, Anna Morelló, Andreu Mitjans, Mireia Rivera, Carles Amigó, Josep Lluís del Alcázar.
Docents i ex-docents de
l'Institut El Palau
de Sant Andreu de la Barca

País Valencià

Incertesa i xantatge per instal·lar-se

L'anunci d'una gran inversió en instal·lacions industrials al País Valencià hauria de ser una bona notícia, però si investiguem veiem que no és així. La contínua crisi del sector de la ceràmica a Castelló i la crisi al sector de l'automòbil amb els continus ERTOS en la factoria de Ford (Almussafes) és un senyal de la profunda crisi en la qual ens trobem, que queda encara lluny de resoldre's i que, per desgràcia, els treballadors i les treballadores continuem pagant. Es plantegen moltes incerteses.

Però és important recordar la situació provocada pel xantatge de l'empresa alemanya que ha condicionat durant molt de temps, la possibilitat de no instal·lar-se a Sagunt si l'estat no aportava la quantitat demandada per ells, amb actituds pròpies del mercadeig. Les ajudes que rebran són del *Projecte Estratègic per a la Recuperació i Transformació Econòmica del Vehicle Elèctric i Connectat (PERTE VEC)* figura creada en el marc del *Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència dels Fons «Next Generation EU»*. Es publiciten altres milionàries aportacions en sectors pròxims per part del Govern Central i Autonòmic, però que en res asseguruen la seva concreció final, ni ocupació segura, ni garanties de continuïtat.

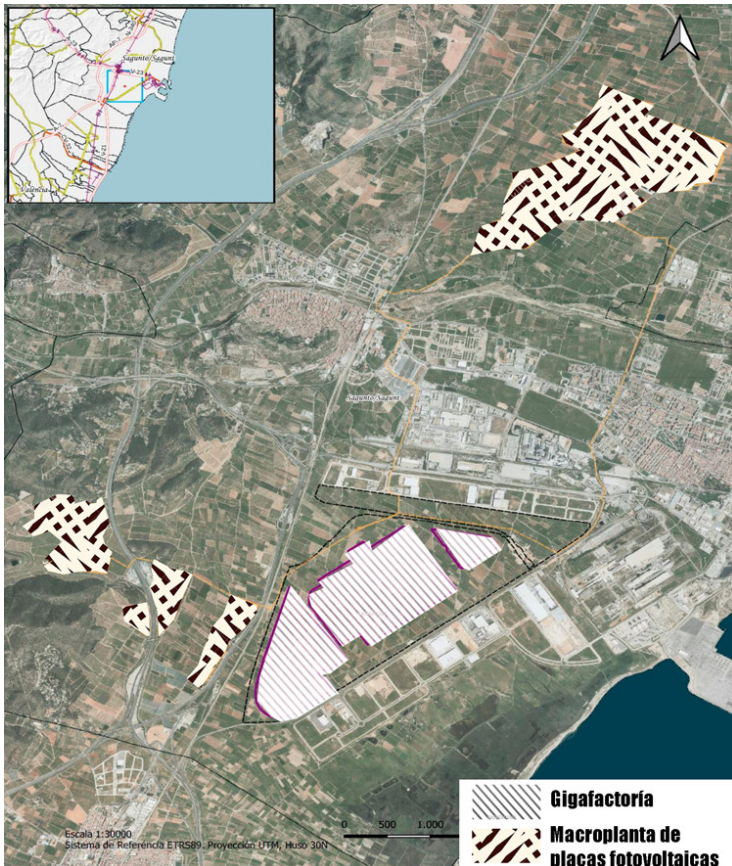
És significatiu que les ajudes les reben grans empreses, que és un ròssec de diners que s'està donant a marques que, en la majoria dels casos, tenen uns resultats a priori de grans beneficis i reparteixen alts dividendes entre els seus accionistes.

Més proves de la pressió que està fent Volkswagen davant les autoritats, és que sol·licita l'exempció de l'obtenció de llicències d'obres municipals o de qualsevol altra mena d'autorització municipal o declaració responsable a presen-

Plantatge de Volkswagen a Sagunt

tar davant l'Ajuntament de Sagunt per la construcció i primera ocupació de la giga factoria. A més, reclama que el projecte aconseguixi una reducció a la meitat dels terminis previstos de planificació,

També cal fer-se la pregunta de què passarà amb els residus que es produiran. L'empresa *Powder Holdco* (Grup Volkswagen), que desenvoluparà el projecte, es refereix al «reciclatge dels residus dels elèctrodes» amb aquestes inquietants paraules: «**Durant la producció de bateries es produeix una quantitat significativa de ferralla, superior al 10%, el reciclatge del qual és costós i complex. Powder Holdco té la intenció d'implantar un procés innovador de reciclatge, amb una certa incertesa tecnològica, perquè part del material actiu de la ferralla pugui ser reutilitzat directament en el procés de producció**», una incertesa que no augura una seguretat de l'impacte dels residus en el medi ambient al voltant de la giga factoria. El poc que es parla de quants residus generarà la giga factoria de bateries de Sagunt i com es gestionaran, també ens ha de preocupar.

gestió, edificació, autorització ambiental i tots els dirigits a la posada en funcionament de la planta. Una situació de privilegi difícil de comprendre i menys de defensar.

Parlar de les possibilitats d'ocupació que hagués de proveir la giga factoria de bateries de Volkswagen, és només la coartada i la justificació **perquè el govern estatal aporti 397,4 milions d'euros per ajudar al projecte del grup automobilístic i el govern de la Generalitat Valenciana altres 40 milions d'euros**. Però res es diu de quin tipus d'ocupació (s'esmenten quantitat de suposades ocupacions). Cal recordar que moltes de les empreses automobilístiques estan fortament robotitzades, no es parla si serà de la mateixa plantilla de Volkswagen o, com altres fàbriques d'automòbils, utilitzen la subcontracta per precaritzar l'ocupació. El cas del tancament de Nissan és ben conegut i la resolució per a milers de treballadors subcontractats, també.

La font d'energia elèctrica de la giga factoria es preveu que sigui mitjançant la instal·lació de plaques solars en actuals zones d'horta de les partides Gausa, que està entre Sagunt i Puçol, així com Montiber, en una zona situada entre el barri antic de Sagunt i Canet d'en Berenguer, que ocuparà prop de 5 milions de metres quadrats, que, a més, té una catalogació d'alta capacitat agrològica. Aquestes plaques solars seran només el 10% de la producció d'electricitat necessària per a la planta i ens preguntem a quin cost tindrà la consecució de l'altre 90%. Aquestes instal·lacions compten amb l'oposició de col·lectius Agró del Port de Sagunt preocupats per l'impacte en el territori, amb una campanya sota el lema «*Salvem Montiber i Gausa*».

Un altre problema que assegura la Generalitat Valenciana que es resoldrà són els vials que seran necessaris per fer viable la factoria, que incrementaran l'actual volum de camions que ja accedeixen al proper port de Sagunt, que augura problemes de mobilitat als habitants de la població i un augment de trànsit considerable. El que ningú diu és si el port de Sagunt serà suficient per a les possibles exportacions o s'intentarà la seua ampliació igual que s'està intentant amb el port de València.

Carlos Rodríguez (País Valencià)

Metall de la Badia de Cádiz

Falta treball i sobren pirates.

Hi ha dues notícies molt recorregudes per part de la patronal i que sembla que agrada molt a certa premsa: «no hi ha suficients professionals qualificats a la Badia». Aquesta l'expliquen quan es signa o diuen que es signarà càrrega de treball. L'altra apareix quan es negocia el conveni: «El peó del metall de Cadis - de Cadis si és a Cadis, perquè la notícia és adaptable a qualsevol altra província- cobra més que un enginyer de Múrcia».

De les dues, avui ens quedarem amb la primera perquè sembla que a la Badia no cabrem de gent amb tota la feina que diuen que arribarà. I dic jo, qui podrà aparcar a Cadis a l'estiu entre tants treballadors i turistes? o les criaturetes que vinguin de fora a treballar a la Badia, on dormiran amb tants pisos turístics?

És graciosa la poca originalitat de la patronal i el mínim poder de reacció i professionalisme d'una certa premsa quan, sobre una notícia o l'altra, la patronal sempre diu el mateix i la premsa fa un còpia i pega de la notícia any rere any i , fins i tot, diverses vegades el mateix any.

Encara que fes falta mà d'obra, i tenint clar que l'aposta per la formació contínua ha de ser essencial, en qualsevol drassana del món la mà d'obra no és només del lloc. És més, hi ha drassanes amb més gent de fora que de la mateixa província. Ningú munta una fàbrica o repara o construeix un vaixell en un lloc determinat perquè en una certa província

hi ha molts professionals. Els motius solen ser uns altres, en molts casos polítics. No es quedarà la Badia sense càrrega perquè no hi hagi els suficients professionals, perquè si això fos així, Euskadi, per exemple, estaria ara mateix sense càrrega de treball; i, en canvi, les factories estan a ple rendiment amb treballadors d'arreu del món, inclosos, per descomptat, els gaditans. I el que passa al nord d'Espanya passa igual a França (gran comunitat de gaditans i de tots els punts del mapa) i així a moltíssimes factories del món.

«Amics» de la Femca i empresaris en general, que vingui càrrega de treball a la Badia: **NO ÉS UN DRAMA!** Que vingui càrrega de treball: **ÉS BO!** Si hi ha treball per als qui són aquí i perquè tornin els qui estan ara repartits per tot el món (si fan vaixells a França, el més segur és que els puguin fer a Puerto Real), i perquè els joves comencin a aprendre/treballant (recuperar la figura de l'ajudant, quina millor formació que fer-ho a peu de tall, aprenent de professionals), i encara queda «lloc» per buscar gent que vingui de fora, doncs millor que millor. Com hi haurà més gent a la Badia, es llogaran més habitatges; i el xarcuter, el peixater, els taxistes... tindran més treball i repartirem els impostos entre més gent. Això, «amics» de la Femca, faria que altres sectors que només viuen de l'estiu tinguessin beneficis tot l'any. «Amics», si us plau! no us preocupeu perquè a Cadis hi hagi massa càrrega de treball. És molt millor, beneït problema, que la Badia desbordi de treball i s'hagi de buscar

a treballadors a l'estranger és preferible a que haguem d'anar nosaltres a l'estranger. I el millor és que no sols ho prefereixo jo. Tú, «amic» empresari, estàs desitjant que això passi...

Una altra cosa és que els empresaris, previsors ells, estiguin preparant-se per a justificar les hores extres del futur perquè saben, com ningú, que és la millor manera d'abaratir la mà d'obra. Es semi-esclavitza al personal com es continua fent en la reparació de creuers, pagant-los les hores molt per sota del conveni, es maquillen conceptes en aquestes hores i la càrrega de treball els dona als empresaris per a canviar el BMW que està ja molt vell. I si algú es queixa de les hores, es recorda el titular de premsa: «no hi ha suficients professionals qualificats a la Badia...».

A part del vell mètode d'abaratir el pressupost amb les hores extres, està el de portar personal d'altres països, explotar-los i pagar-los molt per sota del Conveni. «Com no tenim professionals qualificats a la Badia, els fitxem de l'estranger». Això mai va ocórrer a Cadis perquè aquí, per més que ho hagin publicat durant anys en les portades dels grans diaris, l'esperada gran càrrega de treball **mai arriba**. I a causa de la necessitat de la Badia, els «africans» els portem del Pópulo, Santa María, Guillén Moreno, el Rio Sant Pedro, Gallineras, Chiclana o Paterna. Contractar en origen a un gran nombre de soldadors o «tuberos», alguna cosa que es fa des de fa molt al camp, per exemple, seria una altra manera d'abaixar els sous perquè, desgraciadament, hi ha llocs a on les persones passen encara més necessitat i seria més fàcil enganyar-los, al mateix temps que es crea divisió.

Els pirates de la Badia, això sí que no escasseja, caminen buscant les maneres d'enganyar-nos. El seu enginy i imaginació el gasten a veure com poden incomplir o donar-li la volta al Conveni. Ni inverteixen ni generen càrrega de treball ni són capaços de formar UTES rendibles, perquè els és més fàcil crear debat sobre la no professionalitat dels treballadors que preocupar-se per ser millors empresaris. Critiquen la falta de professionalitat que ells no tenen i pel màxim que arriben és per crear E.T.T's camuflades al servei i caliu de «mamà» Navantia.

Tot això no vol dir que no calgui apostar per la formació. A l'inrevés, és fonamental una aposta ambiciosa en aquest sentit perquè, lògicament, si s'aposta per la formació del nostre sector és perquè hi haurà càrrega de treball. «Possiblement» no hi ha hagut una despesa pública en la formació perquè no es pensava, ni de lluny, apostar per la indústria a la Badia. No obstant això, cal tenir en compte que, si hi ha una despesa pública per formació, encara que les 3 Navantias fossin públiques, les empreses que allà presten els seus serveis, no ho són: la formació que paguem entre tots ha de redundar, sobretot, en els treballadors. Formar treballadors per a benefici d'empreses privades, no generadores d'ocupació, que a més incompleixen

la llei, no sembla ni el més just ni el més intel·ligent. Així que a la formació caldria sumar-li la creació de llocs de treballs directes per i per a Navantia o en les altres empreses principals i un compromís controlat (borses de treball, control de torns...) de compliment de conveni de les empreses que es vegin afavorides per la formació pagada amb diners públics. És a dir, que cada vegada ha d'entrar més personal a les Drassanes amb l'uniform de Navantia i que els que entren amb d'altres, que ho facin amb les mateixes condicions que els anteriors, siguin de Cadis o de Budapest. Si això no passa, que apliquin a aquestes empreses incomplidores i no generadores d'ocupació, la mateixa llei no escrita que fan servir ells amb els seus treballadors en boca dels seus gossos de presa: «si no t'agrada el que hi ha en els torns hi ha...**100 contractes esperant a entrar**». Tant de bo que el problema sigui que faltin professionals a la Badia perquè hi hagi molta càrrega de treball. De moment, el que no faltin, sinó que sobren, són pirates.

Coordinadora de Trabajadores del Metal de la Bahía de Cádiz

Des de Lluita Internacionalista donem suport i la nostra solidaritat a la campanya de denúncia que des de *Cuidem Benimaclet*, *EntreBarris* i *Alerta Solidària* estan portant davant de la repressió política i policial que està patint el barri per la seua lluita contra el PAI que l'Ajuntament de València, els bancs i promotors estan intentant aplicar.

Els dies 14 i 15 de febrer, sé està jutjant al barri i a les seves lluitadores.

A voltes amb la (in)Justícia

La crisi de règim va viure al desembre un dels màxims exponents amb el xoc entre govern i Constitucional. Amb el poder judicial més de 4 anys caducat, i havent rebut diversos advertiments de la Comissió Europea per l'irregular de la situació, el seu president Carlos Lesmes va acabar per dimitir. El PP paralizzava la seva renovació, de manera totalment inconstitucional, perquè es resistia a cedir el control de l'organisme, ara que ha perdut la majoria parlamentària. La judicialització de tota la política fa del control dels jutges un instrument decisiu.

Els xocs entre poder judicial i govern vénen de lluny, com amb les il·legalitzacions dels estats d'alarmadurant la COVID, o quan la ministra Irene Montero carregava contra els jutges amb la reducció de penes a violadors amb la llei del «només sí que és sí»: «El masclisme pot fer que apliquin erròniament la llei». Però ha fet un salt en impedir al TC votar al Senat una llei que forçava la seva renovació, amb el vot dels jutges caducats que així decidien el seu propi futur. «El TC paralitza la seva renovació», afirmava Bolaños.

Asens, des del grup de Podemos, acusava al PP de perpetrar un «cop silenciós» amb el seu recurs al Constitucional per paraitzar la llei i apreciava «actitud sediciosa» en els magistrats del TC amb mandat caducat. I conclouia «No havia passat mai que un poder de l'Estat com el TC volgués arrogar-se la funció de decidir sobre allò que pot o no pot fer el poder legislatiu». Sembla mentida que hagi oblidat tan aviat, la quantitat de sentències del TC contra el legislatiu català, i davant de totes les quals ha mantingut silenci!

S'hi arribava després que els populars trenquessin les negociacions que pràcticament havia compromès Feijóo, obligant-lo a desdir-se a l'octubre i deixant a les clares que en el PP s'imposava l'ala Ayuso, per sobre de la moderada del gallec. El bloqueig del PP és el tercer des de la Transició: 1995, 2006 i ara. L'excusa per al canvi de rumb últim va ser la tramitació de la reforma del delictes de sedició, que beneficiaria els líders independentistes condemnats i indultats pel 'procés' o potser a l'expresident Carles Puigdemont.

I és que Sánchez seguia fent equilibris per aprovar els seus Pressupostos, i per això havia de complir l'exigència d'ERC de reformar sedició

i malversació. La qüestió és que amb això, es modificaven també els desordres públics amb allò d'«agreujats» (veure pàgina del costat) les penes del qual obliguen a entrar a la presó.

El 29 de desembre, el TC aprovava els dos nous magistrats progressistes, que el deixen 7 a 4, perquè el PSOE segueix bloquejant la substitució d'un de conservador des del Senat... Però la tendència al bonapartisme dels estats davant la crisi del capitalisme, en un intent d'escapar-se al control social, va associada a un enduriment de les polítiques repressives. PSOE i Unides Podemos, que van arribar al govern prometenent la derogació de la llei mordassa, avui es disposen només a maquillar-la, com van fer amb el compromís de derogació de la reforma laboral. De fet, és el govern «progressista» el que més l'ha aplicat.

Però aquest enduriment, interessa també al govern de la Generalitat d'ERC, que amb els mossos d'una banda i personant-se com a acusació particular criminalitza la protesta, així que el canvi de cromos no va tenir cap queixa. S'afavoreix a alguns dels dirigents independentistes –no a tots– i, a canvi, es generalitza bona part de la doctrina Marchena del procés contra els moviments socials.

M. Esther del Alcázar i Fabregat

Un fil negre anomenat (des)ordre públic

Tots els sistemes jurídics contemporanis preveuen delictes contra l'ordre públic. També el Codi Penal de la Veneçuela bolivariana o el de la Cuba castrista (on per cert hi ha un delictes de sedició per a qui pertorbi amb violència «l'ordre socialista»). La clau sempre és quin és l'**ordre** que es vol protegir i quines són les formes d'atac que s'hi criminalitzen. En el cas espanyol, la darrera actualització del concepte va venir de la sentència del Judici del Procés, que contenia fil per randa, amb les mateixes paraules, el concepte d'ordre públic descrit en la llei d'ordre públic franquista de 1959, per tant, en una visió que protegeix les institucions i l'estructura de l'Estat sense pensar en cap moment en l'exercici del dret a la protesta per part de la ciutadania. Aquesta cosmovisió venia apuntalada com a mínim per dos fets rellevants d'uns anys abans, al 2015: 1) la reforma del PP del capítol dels desordres públics del Codi Penal ampliant penes i agreujants i 2) la condemna del cas *Aturem el Parlament* escrita per Marchena que amputava profundament el dret a manifestar-se amb la «*intimidació ambiental*» com a forma delictiva. Qualsevol canvi en la direcció favorable a blindar la protesta que es vulgui fer en el marc espanyol ha de tenir en compte aquesta genealogia i ha de començar per escapar-la.

La reforma proposada ara per PSOE i UP conté alguns elements positius (deroga la sedició, elimina els actuals desordres públics agreujats amb penes de fins a sis anys o expulsa la incitació als desordres amb què es va acusar Tamara Carrasco). Al mateix temps incorpora nous delictes que segueixen bevint d'aquest substrat reaccionari de l'Estat i que tornen a posar en perill l'exercici pacífic del dret de manifestació col·locant en el centre del delictes idees que han de quedar fora de la criminalització com «*obstaculització de vies públiques*» o «*invasió d'edificis, oficines o despatxos*». La llei afegeix una nova modalitat amb la intimidació com a forma de desordre (és a dir hi ha delictes encara que no es trenqui res ni es faci mal a ningú però hi pugui haver excés de pressió ambiental) i s'agreuja la infracció si es comet per multitud *idònia* per afectar *greument*... l'ordre públic, és a dir encadenant conceptes preventius que ja sabem que són la delícia interpretativa

de la fiscalia i els cossos policials. Si a més tenim en compte que s'incorporen la conspiració, la proposició i la provocació castigant ara per primera vegada els actes preparatoris dels desordres (que hem d'entendre que seran delictes de paraula arran de discursos, de crides per les xarxes, de cançons...) veurem que el resultat final és una vaporització del concepte d'atac a l'ordre públic que l'amplia fins a límits desconeguts.

Reformar aquest capítol del Codi Penal és una necessitat democràtica perquè mantenir el redactat amb què el PP el 2015 va sobreprotegir l'aparell institucional no és tampoc una opció. Ara bé, el camí no va de reescriure canviant l'ordre de paraules de sempre, sinó de repensar com construïm discs de contenció que protegeixin la protesta i que la facin un element nuclear d'un nou ordre públic que inclogui tothom, qui el defensa des d'unes institucions cada cop més impermeables i qui el discuteix des d'uns carrers cada cop més desprotegits, perquè si acceptem que es pacifiqui l'espai públic, llavors, el canvi polític serà simplement inabastable.

Benet Salellas

Feminisme en les Universitats

Avui dia, segueixen més vigents que mai les formes de violència sistemàtica cap a la dona, tant mediàtiques, com institucionals i laborals. Els sectors de feina més precaritzats són els feminitzats com per exemple, les treballadores de la llar. Les dones tenim més contractes de jornada parcial, cosa que a la llarga provoca que tinguem unes pensions més baixes. La violència sexual segueix sent la més visible i evident d'entre totes les violències.

És important conèixer i saber identificar aquestes violències per tal de poder armar-nos amb les eines necessàries per respondre-hi i combatre-les. El gran objectiu que tenim és acabar amb les situacions d'opressió i exclusió en que ens trobem les dones dia a dia. Aquesta exclusió està fortament present en la universitat, una institució que ens esborra històricament de les aules, on la nostra presència es veu minvada i s'hi dona veu al paternalisme que perpetua les dinàmiques i jerarquies socials. És per això, que volem reivindicar la universitat com el nostre espai de convivència, que les dones cis, lesbianes, bisexuals, trans i no binàries puguem veure com un espai segur.

Després de la COVID-19 ha estat evident la inactivitat del moviment, llevat de la ineludible participació en les dues cites més grans de l'any. Pel contrari, les desigualtats s'han intensificat. Les desigualtats socials, de gènere i en salut, des del fet que la taxa de pobresa de les dones és superior en tots els trams d'edat, fins a la notícia de l'augment de la violència de gènere aquest any 2022 (amb una pujada del 10,89% respecte el 2021).

La inactivitat del moviment també s'ha vist reflectida a la lluita feminista en les facultats, i és evident que en un període de desmobilització els moviments socials es congelen i cal reactivar-los. No obstant això, llevat d'aquest interval de poca mobilització general, a la Zona Universitària de Diagonal trobem moltes assemblees, en algunes facultats hi ha comissions que són específicament feministes, i, en altres facultats, trobem assemblees d'estudiants que també integren la lluita en la seva agenda. És necessari recalcar la importància d'ajuntar les lluites. Un gran avenç se-

ria reactivar el col·lectiu de Dones Diagonal per organitzar-nos en xarxa i poder donar una resposta coordinada, desenvolupar activitats amb més forces i fer més present el feminisme en la vida universitària.

Finalment, fent un balanç de la presència del feminisme a les universitats, voldríem fer un repàs d'un cas concret. Les facultats de Física i Química són dues amb alta implicació en la vida universitària, i on també es reproduïxen comportaments i actituds que cal erradicar. Per intentar donar una resposta i fer que la lluita feminista estigui més present a les nostres facultats, aquest any 2022 ens hem estat organitzant entre nosaltres creant una comissió feminista de la facultat. El 8 de març vam intentar crear un lloc alternatiu a les aules fent un taller, amb la voluntat de donar veu a les problemàtiques i a la gent. Per una altra banda, ens vam constituir com una associació i vam fer treball de xarxes socials per poder fer difusió de manera sistemàtica, a més ens vam fixar uns objectius, que esperem poder dur a terme, com és fer xerrades a la facultat. Un pas endavant que es va fer, va ser crear un protocol d'actuació davant de situacions d'agressió masculistes, junt amb l'organització d'un punt lila.

Iniciatives com aquestes que es fan a les facultats, són molt necessàries. És molt important seguir organitzant-nos i coordinar-nos com la resta del moviment estudiantil. Per una universitat pública, gratuïta, amb perspectiva transfeminista i lliure de violència de gènere.

*Cristina Martín Barceló.
Facultat de Física.
UB*

700.000 signatures per a la Regularització!!

La lluita continua

Lluita Internacionalista ens vam sumar a la campanya de recollida de signatures des del primer dia, però amb una idea molt clara: per aconseguir la regularització cal portar les persones afectades a la mobilització pels seus drets, si no ón als carrers difícilment aquest govern mourà un dit per elles.

L'esforç de milers de persones, amb papers o sense, que han treballat durant un any ha aconseguit les firmes necessàries per portar al congrés el debat per regularitzar les més de 500 mil persones que ho necessiten. I, sobretot, confirmar que la quantitat de firmes obtingudes demostra que la classe obrera de l'Estat espanyol és solidària amb els homes i dones de la seva mateixa classe, que són obligats a treballar en els sectors més durs, en condicions de sobreexplotació i amb salaris precaris.

El ministre responsable de migracions, José Luis Escrivá, ja s'ha desmarcat aquest estiu de la idea d'una regularització extraordinària, amb l'excusa que el Pacte sobre Migracions de la Unió Europea «*limita la capacitat dels estats membres per impulsar aquests procediments*». Amb la Reforma del Reglament de Llei d'Estrangeria aprovada el juliol de 2022, es facilita en certa mesura l'accés al mercat laboral i els drets de només 10.000 joves migrants, i alguns més que poden regularitzar la situació administrativa a través dels seus estudis. Però quedarà la majoria del mig milió de persones per regularitzar. Així compleixen els desitjos d'empresaris explotadors de sectors com l'agricultura, les cures de persones, l'hostaleria o la construcció, que es nodreixen d'aquesta mà d'obra barata.

El 24 de juny, a la meitat de la campanya de recollida de signatures, «el govern més progressista de la història», posa en marxa la Reforma del Reglament, aixecant el mur legal perquè la majoria de les i els immigrants continuïn en situació irregular. A Melilla, una massacre terrible contra centenars de joves que, fugint de la violència policial marroquina, aquell matí van decidir saltar la tanca junts.

Durant quatre dies les forces marroquines van atacar amb violència els campaments i els grups de migrants, la majoria sudanesos, una nacionalitat reconeguda com a receptora d'asil a Espanya. La policia marroquina destrueix el poc que tenien i aquests decideixen fer el salt. Formen una columna que baixa de la muntanya fins a la tanca. La policia marroquina els deixa passar fins a les reixes i, un cop allà, els ataquen per l'esquena amb gasos lacrimògens, provocant un allau cap a la tanca.

REGULARITZACIÓ Ara!

Les policies marroquina i espanyola, amb les seves actuacions, són responsables de la mort d'almenys 37 persones i la desaparició de 77 més. El president Pedro Sánchez i el seu ministre d'interior Grande Marlaska es van afanyar a felicitar l'actuació de les policies que havien detingut els immigrants a la frontera.

A aquest govern i al seu parlament, que felicita els responsables, nega, oculta i manipula els fets esdevinguts a Melilla, és al que se li presenten les firmes de 700.000 persones compromeses amb la justícia social, amb els drets humans. No tenim cap confiança de que aprovin una Regularització Extraordinària.

Per això diem; **Només la pressió als carrers dels milers de migrants i de la resta de les persones que van signar o van formar part de la campanya, aconseguiran que aquest Govern es vegi obligat a fer-ho. Cridem els 700.000 que van signar, els que volen justícia i drets per a totes les persones que els necessiten.**

La Lluita continua.

Drets per a tots! Regularització JA! Investigació i Càstig pels crims de Melilla!

Txema Morillo

Plans de pensions d'empresa

Afebliment del Sistema Públic de Pensions a curt i llarg termini.

En la recomanació 16 del Pacte de Toledo s'utilitza l'eufemisme de sistema complementari. Es proposa que en les empreses una part de les cotitzacions vagin a fons privats d'empresa i demanen «l'esforç dels treballadors». No és suficient suportar la precarietat dels treballs, els baixos salaris en la majoria dels casos, que ara volen llevar-nos part d'ells.

Cal recordar que aquestes propostes d'aplicació dels plans d'austeritat que formen part de les polítiques de l'FMI i que tenen la contrapartida de rebaixar les prestacions socials i les pensions, neixen dels acords entre el govern i la UE per al lliurament de fons per la COVID 19. Els successius governs han complert amb tots els compromisos adquirits amb Brussel·les des del 2010. És una reforma que assumeix les del 2010 del PSOE i la del 2013 de Rajoy, amplia noves retallades per a les futures pensions anticipades i fa un pas decisiu per a privatitzar, almenys una part de les cotitzacions socials, amb els Plans Privats d'Empresa, creant ja l'Agència de la Seguretat Social perquè puguin entrar les entitats financeres.

La segona part de les reformes de les pensions va encaminada a:

-L'ampliació de 25 a 35 anys el càlcul de les pensions futures, és a dir que serà un primer pas per a justificar més retallades en les presents.

-El destopall de les cotitzacions socials, és a dir, que els salaris per sobre de 4.200 euros cotitzen. Una mesura necessària perquè afecta els salaris més alts que ara estan bonificats.

-Portar endavant la privatització de les pensions mitjançant mesures concretes per a desviar salaris i cotitzacions cap als **fons de pensions d'empresa** que intenten implantar mitjançant els convenis.

Estem parlant de que el Govern obligarà a que una part de les cotitzacions vagin a fons privats.

La verborrea és la de sempre, ho denominen «macro fons d'ús de promoció pública». La proposta ens situa en un escenari mixt amb un sistema d'inversió tutelat per l'Estat. L'Estat es farà càrrec de la mala praxi bancària en la qual puguin incórrer les entitats financeres? L'Estat es farà càrrec de les pèrdues?

Van fracassar els plans de pensions privats voluntaris a Espanya, gestionats per les entitats financeres, que en la majoria dels casos van ser secundats per CCOO i UGT, que, per cert, mai van ser rendibles econòmicament, que depenien de l'evolució de la borsa i que en la majoria dels casos aquestes inversions eren producte de negocis tèrbols com la venda d'armes, de diamants, el tràfic de persones o l'especulació immobiliària.

Per això ara es volen imposar amb calçador els Plans de Pensions d'Empresa. És un pla de pensions individual i voluntari que completaria el sistema de pensions públiques i que novament seria gestionat per les entitats financeres.

En els plans de pensions d'empresa s'obligarà als treballadors a subscriure aquests productes basats en un sistema de capitalització i aquesta obligació vindrà avalada per la negociació dels futurs convenis col·lectius que principalment signen CCOO i UGT. I que, com a Euskadi, podran ser convenis de sector. La construcció ja té preparat l'esborrany. En principi intentaran aplicar-los entre els treballadors públics i en les petites empreses, per a després aplicar-ho a la resta dels i les treballadores del sector privat. Ens hem de negar enèrgicament a la seva aplicació, està en joc el futur de les pensions públiques.

Sembla que les centrals sindicals CCOO i UGT qualifiquen el projecte com «una mesura que té una dubtosa rellevància pràctica». La clau, segons els representants sindicals, està en el fet que el projecte de llei no garanteix que «les empreses acceptin aportar» al fons i per això no tindrà «un desenvolupament quantitatiu o qualitatiu molt rellevant». El temps ens dirà, a la pràctica, quina serà la posició real dels dos sindicats.

La conseqüència immediata serà la reducció d'ingressos a la Seguretat Social, dificultant el pagament de les pensions actuals i les futures. Actualment, les cotitzacions dels treballadors i les treballadores i les empreses (per cert, salari diferit) van a la caixa de la Seguretat Social i és des d'on es paguen les pensions, però la proposta dels plans privats d'empresa significa que a llarg termini l'estalvi social es traspasarà a les grans entitats bancàries.

Amb aquesta recomanació, el Pacte de Toledo posa èmfasi en una proposta que fa anys s'està aplicant a Euskadi, amb el suport del PNB i de la majoria dels sindicats bascos d'àmbit autonòmic. La gestió està a càrrec majoritàriament d'unes gestores, que últimament han estat d'actualitat per la denúncia de molts pensionistes quan han volgut recuperar els seus plans de pensions i aquestes s'han negat a retornar-los. És significatiu el fet que el sindicat sobiranista LAB hagi manifestat, amb escàs impacte mediàtic, la intenció d'abandonar la seva participació en els òrgans de Gestió i Direcció de les principals EPSV. Després de vint-i-cinc anys, veuen l'elefant a l'habitació.

Els paranys del capital són molts per a robar-nos el dret a una pensió digna i suficient a càrrec dels pressupostos de l'Estat, afavorint el benefici de la banca com a eix principal i trencant el sentit universal que les pensions es basen en la solidaritat generacional.

Tenim com a tasca difondre bé tots aquests conceptes que són deliberadament ocultats pel

Govern i les entitats financeres i arribar als llocs de treball, a l'escola, a la universitat amb aquesta informació per a demostrar quin és l'interès del govern i de les entitats financeres i com si és possible continuar cobrant una pensió pública i suficient si som capaces de mobilitzar-nos i lluitar per ella.

Governi qui governi les pensions públiques i els serveis públics es defensen al carrer.

Pensionistes LI

34 anys del 14D

Fa 34 anys de la vaga general del 1988, el 14-D, convocada contra la Llei d'Ocupació Juvenil del PSOE de Felipe González que abaratia l'acomiadament i introduïa els contractes temporals per als treballadors joves. Amb un seguiment massiu, el país es va paraitzar durant 24 hores –inclosa TVE–, obligant el govern a negociar amb els sindicats, retirant la reforma i incrementant la despesa social. L'any següent, el PSOE va perdre la majoria absoluta que tenia des del 1982, obtenint 175 diputats.

COESPE la va recordar, mobilitzant-se als carrers

Pablo Milanés

El compte oficial del cantautor Pablo Milanés va publicar un missatge anunciant la seva mort: «Amb gran dolor i tristesa, lamentem informar que el mestre Pablo Milanés ha mort aquesta matinada del 22 de novembre a Madrid».

La carrera de Pablo Milanés el portaria a compondre èxits coneguts mundialment com «Yolanda», «El breve momento en que no estás», «Yo no te pido», «Para vivir», «De qué callada manera», «El amor de mi vida», entre moltes altres.

Però potser la cançó que més reflecteix el seu compromís social i polític és; «Yo pisaré las calles nuevamente». Ell mateix relata quan i perquè la va escriure, en rebre la notícia de l'assassinat del dirigent del MIR xilè, Miguel Enrique. El dolor i la ràbia el van portar a escriure-la en només 10 minuts.

Aquest compromís social i polític, el va portar a denunciar en diferents moments el mateix règim cubà, aquestes són algunes de les seves declaracions:

- Durant la dècada dels anys 90, en l'anomenat «període especial» que va travessar Cuba després de la caiguda de la Unió Soviètica, va declarar «vaig tenir la convicció que definitivament el règim cubà havia fracassat».

- El 2011, mentre era a Miami; «Quan veig que unes senyores vestides de blanc protesten al carrer i són maltractades per homes i dones, no puc si més no que avergonyir-me i indignar-me», va declarar en solidaritat amb les «Damas de blanc», el moviment ciutadà format per esposes i altres familiars dels presos polítics a l'illa del Carib.

- El 2018, durant una entrevista a Xile, va explicar que ell mateix havia estat detingut en una de les anomenades *Unitats Militars d'Ajuda a la Producció (UMAP)* que van existir a l'illa entre 1965 i 1968: «hi va haver camps de concentració. Van ser 50.000 joves els que van estar als camps de concentració, i entre ells jo també».

- Després de les protestes civils de l'11-J, va escriure a la seva pàgina de Facebook, les seves serioses dissidències amb el règim cubà i la manera com reprimia aquelles manifestacions espontànies. «És irresponsable i absurd culpar i reprimir un poble que s'ha sacrificat i ho ha donat tot durant dècades per sostenir un règim que al final el que fa és empresonar-lo». I va afegir: «Des de fa molt de temps, he expressat les injustícies i errors en la política i govern del meu país». I també: «Des de fa molt de temps, he expressat les injustícies i errors en la política i govern del meu país».

- «Als 78 anys continuaré expressant aquestes mateixes opinions mentre la meua salut m'ho permeti». I afegia que confiava «en el poble cubà per buscar el millor sistema i règim possible de convivència i prosperitat, amb llibertats plenes, sense repressió i sense fam». «Crec en els joves, que, amb l'ajuda de tots els cubans, han de ser i seran el motor del canvi», va subratllar en una carta datada el 24 de juliol del 2021.

Com a homenatge al seu compromís i valor, sense renunciar al socialisme, denunciava el règim cubà.

Pablo Milanés, fins al socialisme sempre!

Guillermo Schelling

A cent anys Quan Lenin

Afectat per una greu malaltia que el portaria a la mort, Lenin va lliurar el seu darrer combat al costat de Trotski contra les polítiques contrarevolucionàries i l'aparell burocràtic naixent a dins del Partit Comunista i a l'URSS. Al seu testament polític, escrit al desembre de 1922, va proposar desplaçar Stalin. Però la conducció del Partit Comunista, ja en mans de la burocràcia, ho va desconèixer i va amagar. El trotskisme va sostenir des de llavors la continuïtat del marxisme i el bolxevisme.

A finals de maig de 1924, en el marc del XIII Congrés del Partit Comunista de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques (PCUS), els dirigents de les delegacions provincials van ser cridats a una reunió. Abans de començar es va informar que ningú no podria prendre notes. Immediatament, el dirigent Lev Càmenev va començar a llegir un document en veu alta. Es tractava de la «Carta al Congrés» elaborada per Vladimir I. Lenin, màxim dirigent bolxevic i de la Revolució d'Octubre, que havia mort poc temps abans, el 21 de gener de 1924.

Aquella carta passaria a la posteritat com el «testament» polític de Lenin. Un document que havia estat escrit per un Lenin convalescent amb força anterioritat, entre el 23 de desembre de 1922 i el 4 de gener de 1923, destinat al Congrés previ del partit. Durant

... del testament de Lenin: va proposar fer fora Stalin

un temps, en què s'esperava la recuperació de Lenin, aquell text havia quedat sota clau i només era conegut per la seva dona Nadia Krupskaia i la taquígrafa M. Volodicheva. Després de la mort de Lenin, la seva dona el va lliurar perquè fos conegut per tot el partit en el Congrés.

La carta de Lenin recomanava la reforma del partit i, a la postdata, proposava desplaçar Josep Stalin del càrrec de secretari general. L'aparell burocràtic naixent conduït per Stalin va desconèixer el testament, afirmant que havia estat escrit per un home malalt i sota la influència de la seva dona i les seves secretàries. Va decidir que el document no s'esmentaria a les reunions plenàries del Congrés.

El testament de Lenin no va ser publicat oficialment a l'URSS fins a 1956, després de la mort de Stalin. Només els militants de l'Oposició d'Esquerra a la clandestinitat, liderada per Lleó Trotski, ho van divulgar i defensar sota amenaça de presó, exili i pena de mort. El 1926, el van publicar als països occidentals.

Lenin i Trotski contra la burocratització

Lenin va encapçalar juntament amb Trotski el primer govern revolucionari, obrer i camperol de la història, sorgit de la Revolució d'octubre de 1917. El nou govern va haver d'enfrontar una sagnant guerra civil contra els exèrcits de la contrarevolució burgesa i imperialista. Stalin complia un rol secundari en aquest període. Trotski va ser el gran creador i dirigent de l'Exèrcit Roig, que va culminar el 1920 amb el triomf soviètic. Mentre que Jacobo Sverdlov va tenir l'enorme tasca d'organitzar el partit i el govern fins a la seva mort el 1919, i va ser reemplaçat per un «triumvirat» que no va integrar a Stalin.

L'any 1920 l'URSS estava dessagnada per la guerra civil, en el marc de l'aïllament que li imposava la situació mundial, on no es van donar altres triomfs de revolucions obreres i socialistes a Europa. Aquest va ser el brou de cultiu d'un procés de burocratització creixent, que va trobar en Stalin el seu dirigent més resolutiu. Manipulant el poder que li atorgava el seu càrrec de secretari general, va anar adquirint cada cop més influència entre arribistes, buròcrates i conservadors dins del partit.

Al maig de 1922 Lenin va tenir el primer atac cerebral. Des d'aquell primer episodi va tenir una activitat desigual. Durant aquest període el seu col·laborador més estret va ser Trotski. Els seus treballs van estar dedicats a combatre els primers esbossos de la nova política contrarevolucionària i

la creixent burocratització que afectava el funcionament del partit i el govern.

Al desembre de 1922, recolzat per Trotski, va derrotar l'intent de Stalin de qüestionar el monopoli estatal del comerç exterior, política fonamental de

la planificació econòmica, mentre es desenvolupava la Nova Política Econòmica. Però el desacord més perllongat es va produir al voltant de la política cap a les nacionalitats. Lenin i Trotski, seguint la tradició marxista i bolxevic, van defensar els drets democràtics i la llibertat per a les nacionalitats que van formar per voluntat pròpia l'URSS. Amb aquest criteri, per exemple, es va sumar Ucraïna, mentre que Finlàndia es va independitzar. Aquest era un component fonamental del règim de democràcia obrera dels primers anys. En oposició, Stalin va començar a imposar una concepció antagònica «centralista burocràtica», prenent mantenir l'opressió gran russa. Lenin preparava un article que les seves secretàries van qualificar de «bomba contra Stalin» quan el març de 1923 va quedar definitivament postrat per l'últim atac cerebral.

Lenin va comprendre que s'estava creant un aparell polític administratiu totalment aliè a les concepcions i pràctiques del bolxevisme i del centralisme democràtic. El seu testament, cridant a desplaçar Stalin, havia estat elaborat juntament amb altres textos amb propostes per reformar el partit i combatre l'estalinisme naixent. Va proposar crear una «Comissió de Control», un organisme integrat per militants experimentats i dignes de confiança, independents de la direcció partidària i del govern, que vetllés per la democràcia partidària i la moral revolucionària. Així mateix, amb l'objectiu de controlar els alts funcionaris de govern, va escriure: «Com hem de reorganitzar la Inspecció Obrera i Camperola» i «Més val menys però millor», publicat el març del 1923, poc abans de l'atac definitiu¹.

L'estalinisme és antagònic del leninisme

El 1924, després de la mort de Lenin, es van aprofundir els desacords en el PCUS. Per donar una aparença revolucionària als privilegis de l'aparell burocràtic, Stalin va posar en marxa la «lluita contra el trotskisme» en el marc de la política contrarevolucionària del «socialisme en un sol país». La persecució contra els opositoristes «trotskistes» es va intensificar. Trotski va ser expulsat del partit el 1927 i de l'URSS el 1929. Finalment, va ser assassinat per un agent estalinista el 1940.

Els partits comunistes, encapçalats pel PCUS, burocratitzats des de la dècada del vint, van instal·lar la falsedat política i històrica de que ells eren la continuïtat del «marxisme leninisme». Així van donar autoritat a la política contrarevolucionària amb què des de llavors van traïr la classe obrera i els pobles de l'URSS i el món. La tornada del capitalisme en aquell terç de la humanitat on s'havia avançat a l'expropiació, però amb dictadures de partit únic, fou la confirmació, per la negativa, d'aquella traïció.

El triomf de Stalin va significar el trencament de la tradició revolucionària, internacionalista i de democràcia obrera, que havia començat a fer els primers passos a l'URSS cap al triomf de la revolució socialista al món. Però no es va poder avançar. La lluita per la continuïtat del leninisme, el marxisme revolucionari i la veritat històrica, enterrada pels partits comunistes, va quedar en mans de Trotski, l'Oposició d'Esquerra i, des del 1938, de la Quarta Internacional. Els trotskistes sostenim amb orgull la necessitat de construir a tots els països partits revolucionaris amb centralisme democràtic, capaços de conduir el moviment de masses a conquerir governs de treballadors en la batalla pel socialisme mundial. Aquesta és la tasca que dur a terme tota la militància de la Unitat de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacional (UIT-QI).

La postdata

La postdata elaborada el 4 de gener de 1923 per Lenin deia: «Stalin és massa brusc, i aquest defecte, plenament tolerable en el nostre medi i en les relacions entre nosaltres, els comunistes, es fa intolerable en el càrrec de secretari general. Per això proposo als camarades que pensin la manera de passar Stalin a un altre lloc i de nomenar per a aquest càrrec un altre home que es diferenciï del camarada Stalin, no en tots els altres aspectes, només per un avantatge, a saber: que sigui més tolerant, més lleial, més correcte i més atent amb els camarades, menys capritxós, etcètera. Aquesta circumstància pot semblar una fútil petitesa. Però jo crec que, des del punt de vista de prevenir l'escissió i des del punt de vista del que he escrit abans sobre les relacions entre Stalin i Trotski, no és una petitesa, o és una petitesa que pot adquirir importància decisiva.» El testament va ser desconegut i amagat a la base del partit i el poble soviètic. La maquinària de la contrarevolució estalinista estava en marxa.²

Federico Novo Foti
Publicat el 15/12/2022

^{1.} i ^{2.} Veure Lleó Trotski. «Sobre el Testament de Lenin» (1932). Edicions El Socialista, Buenos Aires, 2010.

Polònia

"Allò «catòlic» i «nació»

Quan vam passar per Varsòvia anant cap a Ucraïna al 2n viatge, vam estar amb Zbigniew Marcin Kowalewski, redactor en cap adjunt de l'edició polonesa de *Le Monde diplomatique*. Militant trotskista del Secretariat Unificat (SU), va viure a Cuba just acabada la revolució, va militar a Argentina, participà activament en les lluites amb què va néixer el sindicat polonès Solidarnosc i, després del seu exili a França, avui torna a viure a Varsòvia, des d'on ens dona suport i defensa un tercer comboi a la Xarxa Europea de Solidaritat amb Ucraïna. L'entrevistem sobre el naixement de Solidarnosc, l'actual situació de Polònia i la seva posició a la guerra a Ucraïna.

LI.- El 1980, a Polònia, els i les obreres estaven davant d'una revolució?

ZMK.- El 1980-81, durant 18 mesos, vam tenir a Polònia una veritable revolució obrera contra el règim burocràtic. La va precedir, 10 anys abans, una gran rebel·lió obrera, a les mateixes ciutats de la costa del Bàltic, que va el·laborar llavors els tres punts essencials de partida per a la futura revolució. Així, la reivindicació va ser: els sindicats lliures i el dret de vaga; la tàctica: una vaga de masses amb ocupació de les fàbriques; i la forma d'organització: els comitès de vaga interempreses a nivell d'una ciutat sencera, sense divisions gremials. Deu anys més tard, la revolució va ser durant un temps reeixida perquè va aplicar des del començament aquests tres principis, però anant més lluny: va formar un sol sindicat nacional, *Solidarnosc*, de caràcter territorial (a tres nivells: organització d'empresa, organització regional, organització nacional), va instaurar un règim intern de democràcia obrera, va crear una situació de dualitat de poders i va gestar les primeres formes de poder obrer: els consells obrers d'empreses i les seves coordinadores regionals, amb vista a la formació d'una estructura nacional, per disputar i expropiar el poder a la burocràcia

onal», en la seva versió de dreta, s'identifiquen a Polònia''

dominant i instaurar el poder dels treballadors. Va ser una tremenda revolució, una veritable explosió d'autoorganització de masses i d'autoactivitat, molt marcada pel seu caràcter força elemental, però alhora extraordinàriament fort, manifest, de classe.

LI.- Restauració capitalista, entrada a la UE.

Podries posar unes frases per definir què van significar aquests canvis a Polònia?

ZMK.- La revolució va ser derrotada i la classe obrera esclafada el desembre de 1981, amb la instauració d'un estat de guerra. Però el règim burocràtic també es va esgotar i va començar a buscar de manera desesperada una sortida de l'esfondrament tant polític com econòmic, que ja era terrible. L'afebliment de la dominació soviètica amb l'ascens de Gorbatxov i les seves obertures cap al capitalisme van permetre a la burocràcia polonesa concertar un acord amb l'oposició democràtica. L'efecte va ser, per una banda, una victòria enorme: les primeres eleccions parcialment lliures, que va guanyar l'oposició, la caiguda del règim burocràtic i la instauració d'un règim democràtic. D'altra banda, va ser una derrota enorme: la restauració del capitalisme, perquè la revolució obrera havia estat derrotada 10 anys abans i ara no es va aixecar per impedir-la. La restauració va ser molt dura per a les masses treballadores, un veritable desastre social per a gran part d'elles. El neoliberalisme i la globalització capitalista van desindustrialitzar el país i van reestructurar molt radicalment la classe obrera mateixa. La integració a la Unió Europea va consolidar aquesta transformació, però també va establir un règim capitalista relativament—en la mesura del possible sota aquest règim—equilibrat socialment i dinàmic econòmicament. Per això Polònia mostra els índexs més elevats de suport popular a la UE.

LI.- Com definiries l'actual Govern polonès?

ZMK.- És un govern populista autoritari de dreta, molt conservador, molt clerical, molt nacionalista. Representa els sectors capitalistes menys

«europeïtzats» i, en general, internacionalitzats o globalitzats, menys avançats tecnològicament, menys competitius. En les condicions de la democràcia liberal i l'economia de mercat lliure, aquests sectors capitalistes corren el risc de perdre. Per evitar-ho, necessiten que els factors polítics, és a dir, els vincles amb l'aparell d'estat, protegeixin i estimulin els seus processos d'acumulació de capital i la seva posició als mercats, especialment davant dels grans capitals internacionals. Aquesta dependència de l'acumulació de capitals dels factors polítics, violant les regles liberals de la lliure competència, requereix necessàriament un gran ajustament de l'estructura de l'Estat: la supressió de la independència del poder judicial i la subordinació al poder executiu. Un extens i prolongat desmantellament de la independència d'aquest poder per part del Govern actual, se situa al centre mateix del combat polític entre Polònia i la UE al voltant de les qüestions democràtiques.

LI.- Hi ha resistència popular davant la seva política?

ZMK.- Des de l'arribada del partit *Llei i Justícia* (PiS) al poder el 2016, els dos eixos de major resistència popular, que periòdicament donen importants esclats del moviment de masses, són: primer, la defensa de la democràcia política, molt lligada a la defensa de la pertinença de Polònia a la UE; segon, la lluita pel dret a l'avortament. Polònia és un Estat extremadament repressiu de l'avortament i la seva prohibició gairebé total, com a factor d'opressió generalitzada, de masses, constitueix la font d'allò més reaccionari i retrògrad que hi ha al nostre país. Allò «catòlic» i «nacional», en la seva versió de dreta, s'identifiquen a Polònia. La repressió «catòlica» de l'avortament genera un Estat «nacionalment» atrinxerat, i un Estat «nacionalment» atrinxerat genera la repressió de l'avortament.

Quan les dues resistències esmentades sorgeixen a la superfície i es manifesten, cosa que en general es produeix mitjançant «esclats» més o menys inesperats i sobtats, són sempre molt heterogènies socialment o multiclassistes. Porten les grans masses als carrers, no només als grans centres urbans, sinó també a les ciutats petites, molt «provincials», i sacsegen la societat sencera. En general no s'uneixen, però les grans mobilitzacions pel dret a l'avortament tendeixen amb relativa facilitat a assumir la defensa d'altres llibertats democràtiques. Allò paradoxal és que hi ha, alhora, un nivell molt baix de resistència social dels treballadors: Polònia és, des de fa 30 anys, un país de vagues molt rares i d'una legislació anti-vaguística tan restrictiva com la legislació anti-avortament. Però la primera, contràriament a la segona, no genera ni grans ni tan sols petites protestes de masses. Sobre aquest pla, està clar, que els marxistes revolucionaris hem de ser pacients.

Vaga de dones contra llei d'avortament. Octubre 2020

LI.- Què diries davant dels dubtes que hi ha en part de l'esquerra europea sobre la invasió d'Ucraïna?

ZMK.- De l'antiga superpotència, a la Rússia actual només li queda el més poderós arsenal nuclear. És monstruós el desequilibri entre aquest gegantí poder destructor de que disposa capaç d'aniquilar la humanitat i el profund endarreriment socioeconòmic, polític i cultural que va conduir a la caiguda. I és aquest desequilibri el que genera la bogeria revengista de l'imperialisme rus en plena decadència, llançant-lo a una guerra de reconquesta genocida d'Ucraïna. El poble ucraïnès duu a terme una heroica guerra de defensa nacional. La seva resistència armada i no armada requereix, a tot el món, una plena i incondicional solidaritat internacionalista de totes les forces dignes d'anomenar-se «d'esquerra». Però estem davant d'un fenomen d'extrema gravetat. La guerra a Ucraïna ha revelat, ha tret a la llum pública, una degeneració profunda d'amplis sectors de l'esquerra europea i internacional. En ruptura amb l'internacionalisme, han engendrat un estrany antimperialisme, però fermament arrelat: sectorial, parcial, selectiu, que denuncia, i de vegades fins i tot enfronta, algunes potències imperialistes. Però alhora, ignora o nega explícitament o implícitament, de manera manifesta o latent, el caràcter imperialista d'altres. Fins i tot a vegades s'alia amb elles contra els pobles que oprimeixen, envaeixen, o ajuden a oprimir, massacrar, o exterminar per part dels règims que aquestes potències donen suport. El silenci d'aquests sectors d'esquerra sobre l'imperialisme rus i xinès, o fins i tot la negació oberta del caràcter imperialista dels règims de Rússia i la Xina, és per a mi un signe evident que han renunciat a una posició de classe per substituir-la per una de geopolítica. Aquesta es disfressa d'antimperialisme però no té a veure amb un veritable antimperialisme i amaga, en realitat, el fet que el campisme¹ és una reedició de la històrica malaltia senil dretana de l'esquerra. Em crida molt l'atenció el fet que, a Europa, els bastions del campisme radiquen a les antigues potències imperialistes que al segle XX havien estat derrotades per l'imperialisme nord-americà.

Notes

¹ (NdE) *Campisme*: entendre el món dividit en dos camps, un imperialista, comandat per EUA i l'OTAN, i l'altre, suposadament antiimperialista i progressiu, amb els estats que com Rússia, Xina, Veneçuela o l'Iran han tingut diferències amb EUA.

Iran

¡La revolució ira Solidaritat inter contra el règim

L'alçament que va començar després de l'assassinat de la jove kurda Mahsa Amini és massiu, liderat per les dones i inclou ara demandes que apunten directament contra diverses institucions del règim dictatorial de l'ayatollah Jaimini i els mullah, com ara la policia de la moral, el Ministeri de Cultura i Orientació Islàmica i la Guàrdia Islàmica Revolucionària (Basij).

Les demandes de les masses van més enllà encara i han arribat al punt en què ja es plantegen el derrocament d'una dictadura que porta 43 anys al poder. Cada vegada sectors més amplis de la societat iraniana comencen a participar de les mobilitzacions en resposta a la repressió del règim de la República Islàmica, que s'ha proposat aixafar la mobilització violentament, amb l'exèrcit, la Guàrdia Revolucionària i forces paramilitars civils.

Les exigències es multipliquen. Estan les demandes de les dones iranianes en contra de l'opressió de la xaria, la violència patriarcal i l'explotació capitalista; les demandes democràtiques i econòmiques de la classe obrera iraniana; les demandes democràtiques, econòmiques i socials de les minories ètniques i religioses del país, com els kurds, els balutxis i els àzeris, oprimits i superexplotats pel règim històricament; la demanda de llibertat de la joventut, que representa el 60% de la població.

Els últims dos mesos, tot això s'ha transformat en un aixecament popular revolucionari, que s'unifica amb consignes com: «el poble vol derrocar el règim» o «mort al tirà, sigui el líder suprem o el shah!»

La mobilització de les dones i els pobles de l'Iran no s'ha aturat

Encara que la repressió ja ha causat la mort de al voltant de 500 persones (algunes diuen que aquest nú-

niana continua! nacional amb la mobilització dictatorial! !

mero s'acosta a 1.000) i la detenció de més de 15 mil, les treballadors de l'Iran no retrocedeixen en la seva lluita contra el règim. El Govern de la República Islàmica, que ha perdut legitimitat als ulls de les masses, és conscient que no serà capaç de mantenir el seu poder si abandona la violència. Per aquesta raó la intensifica. Així, 227 dels 290 diputats del Parlament iranià van instar la justícia a condemnar a mort les 14.800 persones detingudes durant les mobilitzacions sota càrrecs de «manifestacions contra la seguretat nacional», «conflicte amb la República Islàmica» i «corrupció». Al mateix temps, el Govern dictatorial està tractant de dividir la unitat reeixida en la lluita usant les tensions ètniques i religioses presents en la història iraniana, reprimint més intensament les mobilitzacions al Kurdistan i al Balutxistan i buscant empènyer les organitzacions d'aquestes regions a posicions més radicalitzades. Així, es van registrar massacres contra civils en moltes ciutats del Kurdistan i de Balutxistan. No obstant això, totes aquestes maniobres i intents del règim d'intimidat les masses no han aconseguit fer retrocedir la lluita.

L'exemple més pròxim van ser les mobilitzacions programades pel 15, 16 i 17 de novembre. Aquesta protesta de tres dies es va realitzar per a commemorar l'aniversari de la revolta que va començar després de l'augment dels preus del combustible a l'Iran el 2019, i en memòria dels gairebé 4.000 assassinats pel règim en aquest aixecament.

Actualment, la joventut continua organitzant boicots a moltes universitats i escoles secundàries. Dones, kurds, balutxis i treballadors iranians continuen les seves protestes en ciutats i pobles. La classe obrera iraniana està organitzant vagues en diversos sectors com el del petroli, el gas natural, la metal·lomecànica, el ferro i l'acer, el vidre, l'alimentació, l'educació i el transport. Al mateix temps, els comerciants i treballadors especialitzats, que ideològicament sempre havien estat els més pròxims al règim de la República Islàmica en l'àmbit econòmic i polític, també han tancat els seus negocis i participat de les mobilitzacions.

Que caigui el règim dictatorial! Per una coordinadora nacional dels comitès obrers i de lluita!

Mentre cada sector expressa les seves pròpies demandes, totes es combinen amb la consigna d'enderrocar la dictadura. L'aixecament revolucionari contra el règim dictatorial, que va començar espontàniament, també fa focus en tots

els representants del sistema d'explotació capitalista. Així, les masses mobilitzades apunten a tots els representants de l'ordre burgès, com ara l'ala reformista o shaïsta, els sectors pro monàrquics i proianquis de l'Iran. La consciència de trencar amb el règim dictatorial i el sistema d'explotació capitalista, que la classe obrera de l'Iran ha aconseguit en les seves mobilitzacions, està concentrat en l'eslògan: «mort al tirà, sigui aquest el líder suprem o el shah!»

Com a Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacional (UIT-QI) saludem l'aixecament revolucionari popular contra el règim dictatorial, capitalista i contrarevolucionari de la República Islàmica i els brindem la nostra plena solidaritat internacionalista.

Creiem que un dels elements fonamentals que dona el caràcter revolucionari a l'aixecament de les treballadores a l'Iran és que les masses mobilitzades han començat a construir organitzacions pròpies, consells de treballadors i locals en l'acció. L'experiència dels shoras (comitès o consells obrers) durant el procés de 1979, i els consells durant les vagues obreres que van marcar els anys 2017-2020, és present novament a l'hora de crear els organismes de lluita i de poder dual contra el règim dictatorial.

Pensem que el desenvolupament i extensió d'aquestes organitzacions és de vital importància per a assegurar la continuïtat de la lluita de les dones, la joventut, la classe treballadora, els kurds, els balutxis, els àzeris, els àrabs i tots els sectors oprimits. El procés revolucionari en curs també necessita el desenvolupament i expansió d'aquests instruments d'autoorganització per a l'autodefensa de la classe obrera mobilitzada, enfront de la immensa pressió i violència aplicada per la dictadura dels mullah. Cal unir aquestes organitzacions al voltant d'una coordinació nacional i, des d'aquí, organitzar la vaga general, element decisiu per a enderrocar el règim de la República Islàmica.

A la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacional (UIT-QI), precisament per aquests motius, creiem que cal dotar a aquesta coordinació d'un programa d'acció destinat al fet que les masses acabin amb la dictadura i l'ordre d'explotació capitalista. I, en aquest camí, lluitar per construir una direcció socialista revolucionària per a aconseguir una sortida obrera i popular a la situació.

Lluita Internacionalista, com a part de la campanya @Proucomplicitat, hem lliurat 4.800 signatures exigint que el @bcn_ajuntament d'Ada Colau i els Comuns trenquin l'agermanament amb Tel Aviv. #BCNAmbApartheidNo

És necessari lluitar per una Assemblea Constituent Lliure i Sobirana que llenci la constitució de la República Islàmica a les escombraries de la història i creï una nova constitució al servei de les necessitats de les dones, la classe obrera i els pobles de l'Iran.

I, en aquest camí, portar la lluita a la construcció d'un govern obrer-popular que porti a la ruptura definitiva amb el règim, el sistema capitalista d'explotació i l'imperialisme, i que garanteixi les conquestes de la classe obrera i tots els sectors oprimits.

Com a UIT-QI, continuarem secundant incondicionalment la lluita de les dones, de la classe treballadora, la joventut, els kurds, els balutxis, els àzeris, els àrabs i tots els sectors oprimits, per a acabar amb la dictadura i tota forma d'opressió.

Perquè triomfi l'aixecament revolucionari, des de la UIT-CI fem una crida a la solidaritat internacional de les organitzacions sindicals, de les dones, de la joventut, dels partits polítics que es reclamin

democràtics i de l'esquerra mundial. Cridem a realitzar accions unitàries en cada país enfront de les ambaixades i consolats i als carrers.

- * Per la fi de la criminalització de la protesta i l'execució de la pena de mort! Llibertat immediata a totes les prese i presos polítics!
- * Per la fi de l'opressió de la xaria, la violència patriarcal i l'explotació capitalista de les dones i el col·lectiu LGBTQI+!
- * Per l'abolició de la llei que obliga a l'ús del *hijab*!
- * Per tots els drets democràtics de les nacions oprimides, incloent-hi el dret a l'autodeterminació!
- * Que caigui la dictadura del règim dels Mullah!

29 de novembre de 2022

Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacional (UIT-QI)

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **ES64 2100 3459 3821 0022 0515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)
- 🐦 [@LUCHAI@](https://twitter.com/LUCHAI@)
- 📌 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

